

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **S. Y. O.**, nar. X,
státní příslušností Ghanská republika,
zastoupeného advokátem JUDr. Hugem Körblem,
sídlem Hybernská 1007/20, Praha 1,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované o ze dne 25. 11. 2024, č. j. MV-151876-4/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, č. j. OAM-

Shodu s prvopisem potvrzuje K. T.

21324-14/DP-2024 ze dne 18. 9. 2024, kterým byla podle § 46 odst. 5 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia ze dne 3. 6. 2024 na základě pohovoru ze dne 15. 8. 2024. Žalovaná změnila důvod zamítnutí žádosti na důvod dle § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

2. V žalobě žalobce uvedl, že důvodem nevydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia byly pochybnosti, zda bude plnit účel pobytu, tedy studium na PEF ČZU v Praze vysoké škole v rámci magisterského studia program European Agrarian Diplomacy. Dle žalobce není jasné, proč by podle žalované neměl plnit účel pobytu. Pokud bylo odůvodnění nevydání povolení postaveno na obsahu pohovoru, je nezbytné zohlednit, jakým způsobem byl tento pohovor veden. Žalobci může být vytýkáno, že mluví málo či hodně, záleží rovněž na obtížnosti kladených otázek. Pokud žalovaná žalobci vytkla, že nedokázal patřičně vysvětlit, v čem by měl spočívat přínos plánovaného studia, je potřeba zhodnotit, zda k tomu měl žalobce příležitost. Žalobce nebyl na tuto otázku tázán. Zazněla pouze otázka, jak může studium pomoci jeho zemi. Žalobce nerozumí tomu, co žalovaná vyvodila z jeho odpovědi, kdy na otázku, kdy jej poprvé napadlo studovat v zahraničí (ČR), odpověděl, že asi před třemi lety, kdy začal pracovat, ale pak na internetu zjistil, že má ČR hodně vzdělávacích možností a je zde nízké školné. Získané znalosti a informace chce využít pro pomoc podnikání otce, který provozuje farmu, kde mimo jiné pracuje 11 zaměstnanců. V tomto ohledu je dle žalobce irrelevantní, že například nevěděl, kolik kakaovníků je na farmě jeho otce. Žalobce má za to, že vysvětlil důvody, proč preferuje studium v ČR, kdy se tyto (vysoká kvalita vzdělání a relativně nízké náklady na život) mohou zdát jako obvyklé fráze, nelze vytýkat žadateli, že si nevymyslel nějaké jiné důvody, které ještě správní orgán neslyšel. Žalobce k žádosti doložil požadované dokumenty. Podání žádosti je výsledkem řady úkonů, které jsou náročné na čas i peníze. Tyto úkony žalobce absolvoval, jeho žádost je vážná a opravdová. Rozhodl se, že chce dále studovat, a to v zahraničí. Vybral si vhodný studijní program a studijní obor. Domluvil se na této vysoké škole a absolvoval úspěšně přijímací řízení, zaplatil školné. Dané svědčí o motivaci a úsilí žalobce.
3. Žalobce poukázal na směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801, o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair, (dále jen „směrnice 2016/801“), a její podmínky ohledně toho, kdy může správní orgán neudělit pobytové oprávnění za účelem studia (zejména čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice). K neudělení pobytového oprávnění musejí existovat buď přímo důkazy nebo alespoň závažné a objektivní důvody. Žalobce je přesvědčen, že takové důkazy či závažné a objektivní důvody žalovaná neuvedla.
4. Žalobce dále namítl, že se žalovaná nevyjádřila ke všem tvrzením uváděným v odvolání. Poukázal na bod 14 preambule směrnice EU a čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice EU. Platí zásada, že pobytové oprávnění za účelem studia má být spíše uděleno, než neuděleno. A pokud má být neuděleno, důvodem musí být buď důkazy, nebo závažné a objektivní důvody k domněnce o pobývání za jiným účelem. Žalobce respektuje možnost úvahy ze strany správních orgánů ohledně plnění účelu pobytu, nicméně má za to, že u něj není žádná skutečnost, ze které by mohly být dovozovány závažné a objektivní důvody k domněnce o plnění jiného účelu. Žalovaná (a shodně i OAMP) nesprávně vyvodila otázku budoucího plnění účelu pobytu žalobcem, tedy záměr žalobce studovat. Žalovaná (a OAMP) své

případné pochybnosti neaplikovaly v souladu se zákonem o pobytu cizinců a směrnicí EU, kdy i kdyby pochybnosti žalované a OAMP byly skutečné, nedosahovaly a nedosahují takové intenzity, aby odůvodnily neudělení pobytového oprávnění žalobci.

5. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby, žalobní námitky jsou v podstatě shodné s odvoláním. Je do jisté míry pochopitelné, že účastník řízení nebude znát naprosto detailní informace o budoucím studiu, neboť k němu ještě reálně nenastoupil, avšak dle žalované v době, kdy cizinec hodlá vycestovat a absolvovat v jiné zemi studium, které jej má připravit k budoucímu profesnímu uplatnění, by měl mít reálné povědomí a informace o budoucím studiu. Na základě provedeného výsledku má žalovaná za prokázané, že žalobce nebude schopen aplikovat získané znalosti v oblasti pomoci otci s provozem jeho zemědělského podnikání a že tyto skutečnosti vzbuzují vážné pochybnosti o skutečných záměrech účastníka řízení. O budoucím studiu žalobce neměl ostatečné znalosti. Poskytnuté informace odůvodňující volbu studia v ČR žalovaná považuje za nevěrohodné, neurčité a neopodstatněné, vzbuzující důvodné pochyby o skutečném a vážném zájmu žalobce plnit účel pobytu, tedy studium, úmysl studovat nebyl v průběhu řízení prokázán., dle žalované jde o námitky nedůvodné.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
7. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.*
8. Podle § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec po skončení pobytu stanoveného dlouhodobým vízem neopustí území nebo že dlouhodobé vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza.*
9. Žalobce žádal o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia ve smyslu ustanovení § 42d zákona o pobytu cizinců. Při posuzování žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podaných příslušníky třetích zemí je nutné zohlednit i úpravu směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801, která na tyto případy dopadá. Příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců upravující důvody pro neudělení dlouhodobého pobytu za účelem studia je třeba vykládat v souladu s touto směrnicí (srov. bod 30 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2024, č. j. 6 Azs 38/2024-28).
10. Žalovaná postupovala podle § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, čemuž odpovídá čl. 20 odst. 2 písm. f) studijní směrnice 2016/801. Nejvyšší správní soud k tomu ve svém rozsudku č. j. 6 Azs 38/2024-28, uvedl: „*Pokud je ve smyslu čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice (EU) 2016/801 žádost o udělení povolení zamítána z důvodu spočívajícího ve zneužití povolení, pak důkazní břemeno nese správní orgán (srov. např. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 14. 1. 2021, The International Protection Appeals Tribunal a další, C-322/19 a C-385/19). V žádném případě*

nelze argumentovat odchýlením se od zásady materiální pravdy a důkazním břemenem žadatele. Judikatura Soudního dvora vyžaduje, aby příslušný orgán podložil svůj závěr o zneužití souhrnem objektivních skutečností, ze kterých vyplývá, že i přes formální dodržení podmínek stanovených unijní právní úpravou nebylo dosaženo cíle sledovaného touto právní úpravou, a subjektivním prvkem spočívajícím v záměru získat výhodu vyplývající z unijní právní úpravy umělým vytvořením podmínek vyžadovaných pro získání této výhody (rozsudek ze dne 14. 1. 2021, *The International Protection Appeals Tribunal a další*, C-322/19 a C-385/19). Pokud má být zamítnutí žádosti o vízum za účelem studia odůvodněno zneužitím víza, příslušný orgán musí rozhodnutí opřít o důkazy nebo souhrn závažných, nikoli podružných indicií, že deklarovaný účel pobytu není účelem skutečným. Se stěžovatelkou však lze souhlasit v tom, že správní orgány nejsou při zamítnutí žádosti z důvodu dle § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, resp. čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice (EU) 2016/801 povinny dokázat, za jakým konkrétním účelem hodlá cizinec vízum zneužít.“

11. Dále lze zmínit závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 1. 2024, č. j. 55 A 50/2022-43. V něm soud shrnul, že: „směrnici požadovaným důkazem může být za určitých výjimečných okolností i obsah pohovoru provedeného s cizincem na zastupitelském úřadu České republiky. Tak tomu bude tehdy, pokud již ze samotného průběhu pohovoru a ze skutečností sdělených cizincem je zcela zjevné, že studijní účel pobytu nebude naplněn. Relativně jednoduchá bude k posouzení situace, v níž cizinec tuto skutečnost sám přímo nebo nepřímo při pohovoru uvede. K podloženému závěru o zneužití pobytu za jiným účelem však může vést i kumulace řady dílčích, avšak závažných indicií – cizinec nezná buď vůbec nebo na potřebné úrovni jazyk, v němž bude studium realizováno, není schopen uvěřitelně popsat svou motivaci ke studiu, nezná podrobně podmínky a průběh studia, nezaplatil poplatky za studium, neví, proč si vybral ke studiu Českou republiku, nezná praktické podmínky života v České republice apod. K domněnce o zneužití pobytu za jiným než studijním účelem naopak nepostačuje pouze to, že cizinec odpovídá na otázky zastupitelského úřadu stručně či obecně. V takové situaci je na zastupitelském úřadu, aby vhodně volenými doplňujícími otázkami zjistil potřebné skutečnosti, případně na ministerstvu či žalované, aby dalšími postupy (např. ve spolupráci s příslušnou vysokou školou) obstaraly další důkazy, na nichž je možné založit použití čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801 (srov. k tomu body 63 až 67 stanoviska generálního advokáta de la Tour ze dne 16. 11. 2023 ve věci *Perle*).“
12. Žalovaná uvedla, že sdělení žalobce o jeho záměrech činnosti po studiu vzbuzují vážné pochybnosti, nicméně správní orgán musí dle názoru soudu svá tvrzení prokázat a závěry opřít o souhrn závažných indicií, že deklarovaný účel pobytu není účelem skutečným. Pohovor provedený s žalobcem společně se shromážděnými podklady dle soudu v dané věci poskytují dostatečný podklad pro závěr o zneužití studijního účelu pobytu žalobcem.
13. Žalobce byl schopen odpovědět na převážnou většinu otázek a ozřejmit svou situaci i motivaci ke studiu. Uvedl, že vystudoval bakalářský obor (ekonomii) v roce 2019 a pracoval na částečný úvazek jako úředník v přístavu, kde se zabývá otázkami přepravy zboží, přístav spadá pod Ministerstvo dopravy. Zemědělství chtěl studovat za účelem získání znalostí v této oblasti, kdy dále zvažoval činnost pro stát - založení vzdělávací instituce, dále sdělil, že by chtěl nabyté znalosti uplatnit v rámci pomoci otci na farmě. Důvodem, proč nechtěl studovat v Ghaně, bylo, že tam nebyla škola, která by nabízela obor, o který měl zájem. Byl chopen popsat většinu vyučovaných předmětů i základní okolnosti ohledně studia.

14. Ministerstvo vnitra ve svém rozhodnutí konstatovalo, že žalobce uvedl, že o studiu v ČR začal uvažovat přibližně před třemi lety, jelikož je v ČR velké množství možností vzdělání a zároveň také nízké školné. Na území ČR hodlá získat zkušenosti z oblasti diplomacie a zároveň také znalosti v oblasti mezinárodního vyjednávání. „Následně mu byla položena doplňující otázka, k čemu mu bude znalost evropské agrární politiky v Ghaně? Na tuto doplňující otázku účastník řízení odpověděl, že se hodlá stát manažerem v oblasti zemědělství a bude pomáhat vládě v uvedené oblasti, hodlá založit organizaci, která bude mladé lidi vzdělávat o tom, jak se v Evropě aplikuje zemědělská politika a využívá zemědělství. Avšak na doplňující otázku konzulárního referenta zpochybňující aplikaci evropského zemědělství na tropické oblasti jako je tomu v Ghaně, již nebyl účastník řízení schopen nikterak reagovat. Dále žalobce uvedl, že po absolvování studia hodlá pomáhat svému otci s provozem jeho farmy. Na doplňující otázku konzulárního referenta, zda na to potřebuje znalosti evropské agrární diplomacie, účastník řízení pouze lakonicky odpověděl, že „*to se naučí v teoretické části kurzu*“. Správní orgán na stránkách Provozně ekonomické fakulty České zemědělské univerzity v Praze ověřil, zda navazující magisterský studijní program „European Agrarian Diplomacy“ obsahuje „*teoretickou část kurzu*“, která by se zabývala zemědělskou výrobou, a dle studijního plánu, který je součástí spisového materiálu vedeného pod č.j. OAM-21324-13/DP-2024, zjistil, že tvrzení účastníka řízení se nezakládá na pravdě, jelikož studijní program je čistě zaměřen na získání znalostí z oblasti evropské agrární diplomacie, světové ekonomie a potažmo také cizích světových jazyků. Správní orgán má za prokázané, že účastník řízení nebude schopen aplikovat získané znalosti v oblasti pomoci otci s provozem jeho zemědělského podnikání.“
15. Žalovaná víceméně převzala odůvodnění ministerstva vnitra. Uvedla, že žalobce relevantní důvod pro studium na území neuvedl. „Na otázku, kdy jej poprvé napadlo studovat v zahraničí/ČR odpověděl, že „*Asi před třemi lety, když jsem začal pracovat. Ale pak jsem na internetu zjistil, že ČR má hodně vzdělávacích možností, nízké školné.*“ Účastník řízení dále žádným relevantním způsobem nedokázal prezentovat konkrétní přínos, který mu toto studium v jeho profesním životě přinese. Na otázku, jaké prvky evropského zemědělství by mohl aplikovat u zemědělství v tropické oblasti jako Ghana, odpověděl, že neví. Účastník řízení do protokolu o výsledku uvedl, že po absolvování navazujícího magisterského studijního programu „European Agrarian Diplomacy“ vyučovaného na PEF ČZU hodlá pomáhat svému otci s provozem jeho farmy. Na doplňující otázku, zda na to potřebuje znalosti evropské agrární diplomacie, účastník řízení pouze odpověděl, že „*to se naučí v teoretické části kurzu*“. Správní orgán I. stupně si proto na stránkách PEF ČZU ověřil, zda navazující magisterský studijní program „European Agrarian Diplomacy“ obsahuje „*teoretickou část kurzu*“, která by se zabývala zemědělskou výrobou, a dle studijního plánu, který je součástí spisového materiálu vedeného pod č. j. OAM-21324-13/DP-2024, zjistil, že tvrzení účastníka řízení se nezakládá na pravdě, jelikož studijní program je zaměřen čistě na získání znalostí z oblasti evropské agrární diplomacie, světové ekonomie a potažmo také cizích světových jazyků. Správní orgán I. stupně má tudíž za prokázané a Komise se s tímto závěrem ztotožňuje, že účastník řízení nebude schopen aplikovat získané znalosti v oblasti pomoci otci s provozem jeho zemědělského podnikání a že tyto skutečnosti vzbuzují vážné pochybnosti o skutečných záměrech účastníka řízení.“
16. Soud má oproti žalobě za to, že z rozhodnutí žalované je patrné, na základě čeho žalovaná dovodila nesplnění žalobcem deklarovaného účelu pobytu. Dle správních orgánů předmět žalobcem deklarovaného studia se týká *evropské agrární diplomacie, světové ekonomie a potažmo také cizích světových jazyků*, jehož využití na farmě otce je vyloučeno. Bylo tak na

žalobě, aby účinně popřela tento důvod nevydání povolení k pobytu. K žalobní námitce ohledně absence otázky na osobní přínos studia pro žalobce je nutné konstatovat, že taková otázka žalobci položena byla nepřímo a na ni také odpověděl tím, co by hodlal po absolvování studia dělat – pomáhat vládě založením vzdělávací organizace a otci na farmě. Lze přisvědčit žalobě, že pouhé konstatování uplynulé doby od absolvování studia 3 let nic nevypovídá o tom, zda správní orgány k této skutečnosti přihlédly a z jakého důvodu. Proto je třeba mít za to, že 3letý odstup od absolvování bakalářského studia nebyl důvodem pro nevyhovění žádosti žalobci o povolení pobytu. Shodně nebyla důvodem rozhodnutí žalované okolnost, že motivem studia žalobce v ČR bylo nízké školné nebo kvalita vzdělávání v ČR. Žalovaná nepovažovala odpovědi žalobce za příliš stručné nebo naopak rozsáhlé. Žaloba tak míří proti zjištěním, která nebyla důvodem rozhodnutí správních orgánů, proto takové žalobní body nemohou být důvodné.

17. Soud dále neshledává důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti z důvodu tvrzené absence vypořádání ke všem tvrzením odvolání, zejména ohledně čl. 20 odst. 2 písm. f) studijní směrnice. Kromě odkazu na čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice lze námitku na nevypořádání se s odvoláním považovat za obecný žalobní bod. Je na žalobci, aby v souladu s § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tvrdil konkrétně, které v odvolání tvrzené okolnosti nebo argumenty byly opomenuty. K obecné námitce nevypořádání odvolání lze pouze uvést, že žalovaná se odvoláním zabývala, její rozhodnutí obsahuje odůvodnění, nelze tak shledat obecně namítanou nepřezkoumatelnost.
18. Podle čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice (EU) č. 2016/801 *členské státy žádost zamítnou, pokud členský stát má důkazy nebo závažné a objektivní důvody k domněnce, že státní příslušník třetí země by v zemi pobýval za jiným účelem, než pro který žádá o přijetí.*
19. Odůvodnění žalované sice neobsahuje explicitní odkaz na směrnici 2016/801, ale § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců je implementací čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice a žalovaná se zabývala otázkou, zda jsou dány *důvody k domněnce, že žalobcem deklarovaný studijní účel pobytu je jeho skutečným záměrem.* Žalovaná postupovala podle čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice, nelze tak dovodit ani v tomto směru namítanou nepřezkoumatelnost.
20. K jedinému důvodu neudělení pobytu – neuplatitelnosti studia žalobcem po jeho absolvování žaloba namítla, že po ukončení bakalářského studia hodlal žalobce pokračovat v magisterském studiu, aby získané znalosti a informace využil pro pomoc podnikání otce na farmě, kde pracuje 11 zaměstnanců. Přičemž žalobce nepovažuje za relevantní, kolik kakaovníků má otec na farmě. Takto vymezeným žalobním bodem je soud podle § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán. Z rozhodnutí žalované nevyplývá, že by neznalost žalobce ohledně množství kakaovníků na farmě otce bylo důvodem pro neprokázání skutečného zájmu žalobce o studium v ČR. Důvodem pro zpochybnění deklarovaného účelu pobytu byl dle žalované rozpor mezi předmětem studia a žalobcem tvrzenou využitelností poznatků studia pro práci na farmě otce.
21. Vzhledem ke snadné zneužitelnosti studia jako účelu pobytu je členský stát oprávněn posoudit věrohodnost tvrzení o studiu. Akcentace zaplacení školného pomíjí, že cena daného školného nemá regulativní účinky pro pobyt cizinců, jestliže jiné možnosti povolení pobytu jsou nedostupné nebo násobně nákladnější a k tomu nejisté. Zaplacení školného, případné absolvování přijímacích zkoušek jsou okolnosti, které svědčí o prokázání naplnění deklarovaného účelu pobytu, ale bez dalšího nevyklučují prokázání opaku. Správní orgány v řízení o žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem studia mají pravomoc zkoumat, zda žadatel

nemá v úmyslu pobyt zneužít k jinému než deklarovanému účelu. Předložení zákonem požadovaných dokumentů je předpokladem k tomu, že se jí ministerstvo bude vůbec moci zabývat, nikoli důvodem pro udělení povolení k pobytu bez dalšího (srovnej bod 47 rozsudku Soudního dvora EU v rozsudku ze dne 29. 7. 2024 ve věci C-14/23, Perle). Důkazní břemeno k prokázání obcházení zákona nese správní orgán.

22. Ze správního spisu vyplývá, že Česká zemědělská univerzita v Praze definuje magisterský studijní program Evropské agrární diplomacie takto : „Cílem je vzdělávat odborníky v oblasti společné zemědělské politiky EU, kteří budou schopni zastávat relevantní pozice jak v národních, tak evropských institucích. Studijní program připravuje specialisty s odpovídajícím teoretickým zázemím a manažerskými dovednostmi. Absolventi jsou připraveni zastávat administrativní, diplomatické a manažerské pozice, zejména v oblasti veřejné správy v zemědělském sektoru. Absolventi získávají znalosti o diplomacii, mezinárodních jednáních a přípravě a zpracování relevantních dokumentů. Základní kurzy zaměřují absolventy na hlubší znalosti procesu evropské integrace, zemědělské a regionální politiky, stejně jako globální ekonomiky a obchodu se zemědělskými komoditami. Absolventi také získají manažerské dovednosti a jsou schopni řešit specifické problémy na úrovních manažerů veřejné správy a řídit a kontrolovat aktivity v měnícím se prostředí, řídit složité projekty a aktivity, včetně strategického plánování. Jsou schopni vést vícehlavé, složité a heterogenní týmy nebo aktivně pracovat pod vedením kvalifikovaných odborníků či ve vztahu s nimi. Dokážou formulovat a prezentovat vlastní názory, odrážející přístup ostatních členů týmu, využívajíc multimediální techniky k jasnému vyjádření informací, nápadů, problémů a řešení profesionálům i laikům. Dokážou komunikovat ve dvou cizích jazycích. Mluví anglicky na úrovni rodilého mluvčího. Základní ICT schopnost odpovídá alespoň certifikátu ECDL. Studenti se účastní některých povinných mezinárodních projektů (letní škola se studenty z USA, společná výuka se studenty ze Švýcarska) a dobrovolnických aktivit (semináře a prezentace ve spolupráci s BOKU Vídeň, letní škola ELLS, studentské konference). Jsou určeny jako účast na exkurzi do institucí EU v Bruselu a Lucembursku. Pokud mají zájem, mohou se zúčastnit tříměsíční stáže na Stálém zastoupení České republiky při EU v Bruselu. Získaná kvalifikace umožňuje absolventům pracovat v orgánech a kancelářích ministerstva i na mezinárodních institucích. Příklady institucí, kde se ucházeli absolventi: Ministerstvo zemědělství, Ministerstvo zahraničních věcí, Stálé zastoupení České republiky při EU, Evropská komise.“
23. Soud se ztotožňuje se žalovanou, že dovednosti a znalosti studia Evropské agrární diplomacie se míjí s produkcí na farmě v Ghaně s 11 zaměstnanci bez ohledu na počet kakaovníků nebo případně v Evropě pěstovaných plodin na farmě. Žalobcem deklarované studium je zaměřené na institucionální podobu zemědělství v EU, tedy bez ohledu na odlišné podmínky zemědělství z důvodu podnebí v Ghaně a v EU na procesy, se kterými ghanský farmář s 11 zaměstnanci v jakékoliv formě své činnosti nepřijde do styku nebo jen zásadně nepřímo, aniž by mohl daným studiem získané dovednosti uplatnit. Žalobcem deklarované studium nezahrnuje získání praktických dovedností pro jím tvrzenou zemědělskou produkci. Tvrzení žalobce o praktické části studia za účelem výpomoci otci na farmě je v rozporu s předmětem studia, což vede k závěru o neznalosti deklarovaného studia žalobcem a tím i k nevěrohodnosti jeho záměru zde studovat. A dále vede k závěru o nepravdivosti tvrzení žalobce ohledně jeho motivace studovat daný program na ZČU, tudíž hodlal zneužít studijní účel pobytu k získání oprávnění pobytu jako takového. Využitelnost znalostí globální ekonomiky nebo zemědělské politiky EU nemá přímé využití pro farmu s 11 zaměstnanci v Ghaně, neboť shodnou optikou by bylo dosažení jakéhokoliv studia využitelné pro

podnikání či zaměstnání cizince a tedy i předpokladem pro udělení pobytového oprávnění. Zásadní disproporce mezi studiem získanými znalostmi a reálnou možností cizince tyto znalosti využít, a to nejen ve světle aktuálních možností žalobce, ale i připravovaných plánů v budoucnu, je okolností, která prokazuje, že cizincem deklarovaný účel pobytu je v rozporu s jeho skutečným záměrem. Studium v zahraničí je zásadní životní rozhodnutí. Nic nenasvědčuje tomu, že by žalobce hodlal studovat školu, která oproti jeho tvrzení mu nepřinese sledovaný prospěch pro jeho život po studiu. Pokud cizinec z pobytově rizikové země hodlá studovat obor, který je pro jeho další život nevyužitelný, potom je třeba mít za to, že jeho záměrem není svůj život zlepšit dosažením znalostí studia, nýbrž pobytem jako takovým. V takovém případě je příslušný orgán uveden v omyl, pokud jde o skutečný účel pobytu, a to zneužívajícím nebo podvodným jednáním hostitelského subjektu nebo státního příslušníka třetí země. Cizinec „by mohl v tomto smyslu podat žádost o „studentské“ povolení k pobytu nebo vízum pouze proto, aby zneužil výhodnější podmínky, jež přiznává unijní právo zahraničním studentům, požíval práva a výhody spojené s postavením studenta 23, obešel podmínky pro vstup a pobyt, jež by na něj jinak byly použitelné, nebo aby zůstal nadále v členském státě. Článek 20 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801 si proto klade za cíl předcházet situacím, kdy je prokázáno, že by bylo „studentské“ právo pobytu nebo vízum použito k jinému cíli, přičemž ponechává na členských státech, aby zvolily opatření k odhalení těchto situací, jež mohou být přijímána na jejich velvyslanectvích či konzulátech, ve smyslu opatření k odhalování a prevenci zneužívání práva na sloučení rodiny, například prostřednictvím fingoovaných manželství“ (bod 58 stanoviska generálního advokáta ve věci Perle). V takovém případě ale obchází podmínku pobytu – studium, proto mu nelze udělit oprávnění k pobytu za účelem studia. K tomu Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 29. 7. 2024 ve věci C-14/23, Perle, uvedl : „podle obecné zásady unijního práva se však právní subjekty nemohou unijních právních norem dovolávat podvodně nebo zneužívajícím způsobem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. února 2019, N Luxembourg 1 a další, C-115/16, C-118/16, C-119/16 a C-299/16, EU:C:2019:134, bod 96, jakož i citovaná judikatura). 38 Z toho vyplývá, že členský stát má povinnost odepřít použití ustanovení unijního práva, jsou-li uplatňována nikoli za účelem dosažení cílů těchto ustanovení, ale za účelem získání výhody, kterou skýtá unijní právo, přestože jsou splněny pouze formální podmínky pro její přiznání (rozsudek ze dne 26. února 2019, N Luxembourg 1 a další, C-115/16, C-118/16, C-119/16 a C-299/16, EU:C:2019:134, bod 98). Obecnou zásadu zákazu zneužití je tudíž třeba uplatnit vůči osobě, která se dovolává určitých pravidel unijního práva, která skýtají výhodu, způsobem, který není slučitelný s cíli, jež tato pravidla sledují (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. února 2019, N Luxembourg 1 a další, C-115/16, C-118/16, C-119/16 a C-299/16, EU:C:2019:134, bod 102).....důkaz o zneužití vyžaduje jednak souhrn objektivních skutečností, ze kterých vyplývá, že i přes formální dodržení podmínek stanovených unijní právní úpravou nebylo dosaženo cíle sledovaného touto právní úpravou, a jednak subjektivní prvek spočívající v záměru získat výhodu vyplývající z unijní právní úpravy umělým vytvořením podmínek vyžadovaných pro získání této výhody.“

24. Dále Evropský soudní dvůr uvedl, že „nesrovnalosti ve studijním plánu žadatele tedy mohou rovněž představovat jednu z objektivních okolností přispívajících ke zjištění zneužití z důvodu, že žádost žadatele ve skutečnosti směřuje k jiným účelům než ke studiu, pokud jsou tyto nesrovnalosti dostatečně zjevné a jsou posuzovány ve světle všech konkrétních okolností projednávaného případu. Okolnost, kterou lze považovat za obvyklou během vysokoškolského studia, jako je změna oboru, nemůže sama o sobě postačovat k prokázání, že státní příslušník třetí země, který podal žádost o přijetí za účelem studia, nemá v úmyslu skutečně studovat na území tohoto členského státu. Stejně tak pouhá okolnost, že zamýšlené studium přímo nesouvisí se

sledovanými profesními cíli, nutně nesvědčí o neexistenci skutečného záměru studovat odůvodňujícího žádost o přijetí.“ Souvislost mezi studiem a profesními cíli soud vykládá ve smyslu studijního plánu v širším slova smyslu, tedy že není bezpodmínečné, aby požadované studium oborově navazovalo výlučně na předchozí studium žadatele. Soudní dvůr tímto reagoval na úvahy generálního advokáta ohledně *soudržnosti studijního plánu* (bod 63 a násl. stanoviska generálního advokáta ve věci Perle). V nyní posuzované věci rozpor mezi studiem a profesními cíli žalobce v užším slova smyslu, tedy v jaké oblasti hodlá po studiu působit – dle žalobního vymezení na farmě otce, byl natolik zásadní objektivní okolností, že vedl k závěru o nevěrohodnosti žadatele z důvodu neznalosti obsahu studia a také nepravdivosti jeho tvrzení o jeho motivech ke studiu, jestliže se prokázalo, že studium mu nepřinese poznatky pro farmaření jeho otce. Lze tak ve shodě s generálním advokátem mít za to, že *studijní plán žalobce je zjevně nesoudržný z pohledu jeho profesních vyhlídek* (bod 65 stanoviska generálního advokáta).

25. Soud má za to, že žalovaná prokázáním rozporu mezi předmětem studia programu „Evropská agrární diplomacie“ a tvrzením žalobcem o využití znalosti tohoto studia v souladu s čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice prokázala přítomnost *závažné a objektivní domněnky*, že žalobce by v ČR *pobýval za jiným účelem, než pro který žádá o přijetí*, proto v souladu s § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců žalovaná žalobci povolení k pobytu neudělila z důvodu prokázání zneužití deklarovaní zájmu o studium ZČU. Oproti žalobci ale i žalovaná má soud za to, že výše uvedený rozpor nezakládá pouze pochybnost, ale přímo prokazuje záměr žalobce obejít zákonem stanovené podmínky pobytového oprávnění bez privilegovaného studijního účelu pobytu. Žalovaná rozhodla v souladu s rozsudkem Soudního dvora EU ve věci C-14/23, Perle, dle kterého *zjištění zneužití vyžaduje, aby bylo ve světle všech zvláštních okolností projednávaného případu prokázáno, že dotyčný státní příslušník třetí země podal žádost o přijetí, aniž měl skutečně v úmyslu věnovat se jako hlavní činnosti řádnému studiu vedoucímu k dosažení vysokoškolské kvalifikace uznané daným členským státem* (bod 47). *Pokud pak jde o okolnosti umožňující prokázat zneužívající povahu žádosti o přijetí (resp. o pobytový titul) za účelem studia, ta může být zamítnuta pouze tehdy, pokud tato zneužívající povaha dostatečně zjevně vyplývá ze všech relevantních skutečností, které mají příslušné orgány k dispozici při posuzování této žádosti* (bod 48). Žalovaná naplnila též žalobou poukázané požadavky generálního advokáta ve věci Perle v bodech 60 a 63 stanoviska, kdy poskytla žalobci prostor pro představení *studijního plánu* a tím ve spolupráci se žalobcem provedla *individuální přezkum soudržnosti studijního plánu* žalobce, tedy zda deklarované studium odpovídá jeho tvrzenému záměru pomoci otci na farmě.
26. Žalobou akcentovaný čl. 14 preambule studijní směrnice je poplatný pouze pro ty, *kterí by rádi za účelem studia přišli do Unie*, jak stanoví tento článek, nikoli pro ty, kteří hodlají studia zneužít pouze za účelem vstupu na území EU. V případech zneužití studentského povolení k pobytu je správní orgán povinen aplikovat čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice, který umožňuje členským státům účinně bojovat proti podvodům nebo zneužíváním práva, a to tím, že jim poskytuje možnost zamítnout udělení povolení k pobytu, pokud zjistí, že o něj žadatel žádá zneužívajícím nebo podvodným způsobem, neboť zneužívající nebo podvodná jednání nemohou zakládat nárok stanovený unijním právním řádem. Odmítnutí přiznat výhodu podle směrnice 2016/801 neznamená, že je žadateli uložena povinnost na základě této směrnice, ale je pouhým důsledkem zjištění, že objektivní podmínky pro přiznání požadované výhody, které jsou v souvislosti s tímto nárokem stanoveny uvedenou směrnicí, jsou ve skutečnosti splněny toliko formálně (srovnej bod 40 rozsudku C-14/23, Perle).

27. Na základě výše uvedeného soud žalobu zamítl pro nedůvodnost uplatněných žalobních bodů.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a žalované nevznikly nad rámce její činnosti další náklady.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 24. 2. 2026

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce